

Georg Hadelers

Telkens als Georg Hadelers muziek uit Peru hoort is hij weer terug in het land waar hij zes jaar geleden voor het eerst op bezoek kwam.

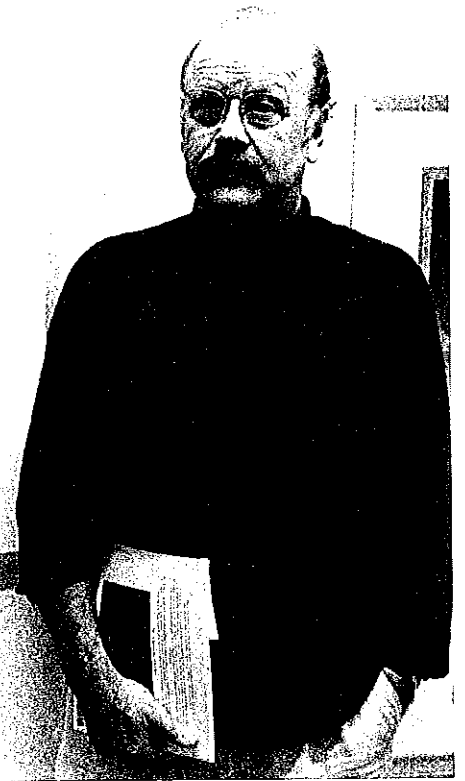
Een cultuurschok, het veranderde zijn leven drastisch. Georg Hadelers, geboren in Treuenfeld (Duitsland) volgde de Muthesius Werkkunstschule in Kiel. Eigenlijk had hij boer moeten worden net als zijn vader en grootvader al tekende laatstgenoemde ook vaardig. Maar boer worden was wel het laatste wat Georg wilde.

'Ik tekende graag en wist al op mijn tiende jaar dat ik zeker iets met kunst wilde. Vader zei wel dat er met kunst geen droog brood te verdienen viel maar mijn schoolleraar steunde mij. Die zag wel iets in me. Door zijn toedoen mocht ik de academie in Kiel volgen. Ik heb alles gedaan om het hoofd boven water te houden en mijn ouders niet tot last te zijn. Decors geschilderd, ijs verkocht en zelfs op een scheepswerf gewerkt. Je leert er veel van en ondanks alles was het toch wel een leuke tijd.' Zo bouwde Georg met hard werken en flink studeren het respect van zijn ouders op.

'Mijn vader schreef mij altijd brieven waarin hij vroeg hoe 't ging met mijn werk en de verkoop. Ik schreef altijd trouw terug en vertelde eerlijk wat ik deed en hoeveel ik voor een schilderij ontving. Hij, mijn vader, vergeleek dat dan met de prijs van een koe en kreeg zodoende inzicht in mijn financiën. Toen dan ook na mijn examen in 1964 een schilderij door de deelstaat Sleeswijk-Holstein werd aangekocht ontlokte het hem de uitspraak: Gòh, wat jij krijgt is meer dan wat ik voor een koe ontvang. Mijn ouders waren toen verzoend en zijn nu apetrots.'

'Toch wilde ik meer, ik wilde weg en vroeg een beurs aan voor Nederland. Op dezelfde dag dat ik aanzegging kreeg het leger in te moeten ontving ik ook het ja-woord voor een één-jarige beurs in Holland. Ik ben meteen vertrokken en ontliep zo de dienst.'

Georg lacht vergenoegd. 'Ik reisde direct naar Amsterdam. Maar wat viel het me daar tegen! Zo formeel als het daar toeging nog erger dan in Duitsland. Een kennis raadde mij aan naar de Vrije Academie in Den Haag te gaan. Veel prettiger zei hij en 's avonds altijd jazzmuziek. Dat leek me wat en zo kwam ik hier terecht. Ik begon meteen bij Rudy Rooyackers een beeld te maken. Maar al gauw bleek dat beeldhouwen mij niet lag. Ik naar boven, lithograferen bij Aat Verhoog. Nou dat was het helemaal.

Fijne tijden braken aan, veel geleerd ook. In 1966 werd dat bekroond met de Jacob Maris grafiek prijs..

'Ja, de jaren zestig. Die zijn fantastisch geweest. De sfeer, het werk, de mentaliteit. Er gebeurde zoveel, alles kon. Geweldig. Ik herinner me Simon Vinkenooog en Roel van Duyn. En Barry Hughes die zo nodig ook een gaatje in zijn voorhoofd moest hebben. Je hoort er nooit meer over.'

'Op een gegeven moment nam ik de lessen van Aat Verhoog over en ben zodoende in Den Haag blijven hangen en een echte Hagenaar geworden. Ik ben blij hier te wonen, leef hier nog steeds met plezier. Ik schilder, ets en lithografeer. Dat laatste is echter wat zwaar aan het worden. Die lithostenen zijn wel 13 cm. dik, groot en zwaar. Steeds maar weer optillen en weer slijpen. Handwerk is arbeidsintensief en vergt ook veel kracht, jaar in jaar uit. Die steen moet zo zwaar zijn want ik wil het werk niet alleen zien maar ook voelen.'

Maar je kunt litho's toch ook laten afdrukken?

'Ja zeker maar daar voel ik niets voor. Dan krijg je bij één oplage allemaal precies dezelfde afdrukken. Bij handwerk kun je kleine veranderingen aanbrengen dat maakt elke druk uniek.'

Op de grond liggen veel grote en kleine litho's om ingelijst te worden. Door de hoeveelheid krijg ik goed de kans om ze

rustig te bekijken. Allen zijn geënt op de Peruaanse cultuur. Zat Georg in het begin nog erg vast aan hetgeen hij in Peru had gezien en waarvan wij denken dat het zo is, thans is weer de kunstenaar aan het woord. Hij heeft kans gezien de overweldigende hoeveelheid indrukken te verwerken, de fotografische uitbeelding te verlaten en de ceremonie van de rituele vormen en dingen die niet bestaan op geheel eigen wijze uit te beelden. Zijn litho's tonen spirituele verschijningen van de laatste Inca-koning, votiefbeelden, personen en gebruiken. Ze zijn doortrokken van de mystieke sfeer.

'Ik heb zoals je wel weet altijd geschilderd maar hoofdzaak is toch lithograferen en tekenen. Zo teken ik eerst met vet krijt de voorstelling op de steen. Daarna komen de drukgangen, gemiddeld zes per print. Elk drukgang is een kleur. Kleur is bij mij altijd al een belangrijk element maar door de invloed van de cultuur waar ik nu mee bezig ben verandert mijn kleurgebruik. Ze wordt feller van toon. Ik gebruik ook allerlei variaties daarin waarvan de irisprint (verloop in kleur van donker naar licht, MD) op het ogenblik het belangrijkste is. Ik maak kleine oplagen, bij groot werk 12 stuks, bij kleiner 25. Dat is meer dan genoeg. Wel zitten er onderling kleine verschillen in. Dat is het leuke van het werk. Ik maak het in de eerste plaats voor mijzelf maar het is geweldig als het anderen ook aanspreekt, die dan nog kopen ook.'